

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΙΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστόν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεύομεν καὶ πάλιν ὅττην γῆν τῶν ἱερθευόνων.

Ὅττὸ χίλιχ κι' ἐνιακόσα δεκαέξη
κανένας δὲν γνωρίζει τί θὰ τρέξη

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προδέρμε.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκι φράγκα καὶ ὅττὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῆ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κι' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἀπρίλη δεκαέξη,
κι' ἄς δοῦμε τί θὰ φέξη.

Ποῦντος χίλια καὶ τρακόσα κι' ἐβδομήντα σὺν ὀκτώ,
ὅττην Πρεσβεῖα τῶν Βουλγάρων κάζο μπόμπας τραντακτό.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Α'

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ἡ πασῶν ὠραιότερα,
Ἀναστάσεως χαρά,
κι' ἂν μὴν ἔχωμε παρᾶ.

Πάσχα μέγα, μυστικόν,
Πάσχα ψυχαγωγικόν.
Καὶ νηστεύσαντες καὶ μὴ
τρῶνε σήμερα ψωμί.

Πάσχα, φίλε Περικλέτο,
καθὼς πάντοτε καὶ φέτο
μ' ἕνα πλῆθος τσουρεκιῶν.

Πάσχα, δούλων ἀλυτρώτων,
ποῦ προσμένουνε τὸν κρότον
τῶν δικῶν μας τρυφεκιῶν.

Πάσχα, ποῦ φωτοβολοῦν
Ἀναστάσεως κερία,
καὶ καμπάναις διαλαλοῦν
τῶν λαῶν τὴν λευθεριά.

Πάσχα, Περικλέτο, νέον,
Πάσχα γεγεῆς γενναίων,
ποῦ μὲ χέρια σταυρωτὰ
κοσμοχαλασιαῖς κυττᾶ.

Πάσχα, ποῦ τὸ πᾶν γεραίρει
αἱμοδόρων ἀναστάσεις,
Πάσχα, ποῦ σὲ κάνουν γέροι
τὰ πασχάλια σου νὰ χάσης
καὶ ποτὲ νὰ μὴν πασχάσης.

Πάσχα, Περικλῆ, μεγάλο,
ποῦ δὲν βλέπεις τίποτ' ἄλλο,
παρὰ μόνον δυνατὸ
τῶν Ρωμηῶν χασμουρητό.

Πάσχα δέχως ἀφυπνίσαις,
Πάσχα, ποῦ κι' ἐγὼ γεραίρω

νυσταλέας Κυβερνήσεις,
και φωνάζω: ξύσου, γέρο.

Πάσχα, που τὸν νοῦ σαλεύουν τοῦ παντός οἱ κλονισμοί,
κι' ἀπὸ πάνω κι' ἀπὸ κάτω κρότοι και βεμβαρισμοί.

Ἀναστάσεως ἡμέρα,
ἢ πασῶν ὥραις τέρα,
κι' ἄς ἀλλήλοφραγωθοῦμε
κι' ἄς ἀλλήλοσκοτωθοῦμε.

Τρύπα με νὰ σὲ τρυπῶ,
κτύπα με νὰ σὲ κτυπῶ,
δάγκανε νὰ σὲ δαγκάνω,
ξέκανε νὰ σὲ ξεκάνω.

Ποία πλάσις ζηλευτή!..
λαμπρυνθῶμεν ἐν αὐτῇ
τῇ μεγάλῃ πανηγύρει
μὲ τὸν κόσμον τὸν φρενήρη.

Τοὺς ἐχθροὺς τοῦ και τοὺς φίλους
ὁ καθεὶς ἄς συγχωρῇ,
ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους
ἐν σιδήρῳ και πυρί.

Δεῦτε φάγωμεν κι' ἐμεῖς
πλήρεις δόξης και τιμῆς
τὸ σφακτό, τὸ κοκορέτσι.

Ράνωμεν μὲ πασχάλιαῖς
δοῦς χάλασαν φωλιαῖς
ἐπειδὴ τὸ θέλουν ἔτσι.

Εἰς ἐχθροὺς προσκολληθῶμεν,
και Βουλγάρους ἀσπασθῶμεν,
ὁποῦ κόβονται γιὰ μᾶς.

Ἀγαπήσωμεν τὸ φέσι,
κι' ἄς προσμένωμε νὰ πέση
ἔτοιμος ὁ λουκουμάς.

Εἶναι μιὰ μακαριότης, φιλατέ μου παπαρδέλα
μὲ τὰς γνώμας τὰς σοφάς,
ἄλλοι νὰ σοῦ μαγειρεύουν και νὰ σοῦ φωνάζουν: ἔλα
τὰ χαζίρικα νὰ φᾶς.

Β'

Π. —

Ἀπρίλης πάλι, Φασουλῇ,
τριγύρω μας ἀνθοβολεῖ,
και σὲ δασῶν πυκνάδες
ἀκούεις πατινάδες,
και τραγουδεῖ τὰ γρόνι
πῶς κόσμος τὰ κορδόνει.

Ἀπρίλης γύρω χλοερὸς,
νέας ἀνοίξεως καιρός,
πουλιῶν γλυκύτατοι ρυθμοί
και τόσα τιτυβίσματα,
μὰ και θηρίων βρυχηθμοί
κι' ἀνθρωπινὰ μουγγρίσματα.

Πάσχα, που ξίφος κρέμεται
στὸν κόσμον τῆς ἀγάπης,
και θηριώδης βρέμεται
κάθε τῆς γῆς χασάκης.

Εὐκείλαδος ὁ Πὰν λαλεῖ
κι' ἀνθρώπων δύστυχα κορμιά
ψήνονται τώρα στὸ σουδλι
χωρὶς συνείδησι καμμιὰ.

Πάσχα μὲ μοῦτρο σὰν φλουρί,
περνοῦν φονιάδες τρομεροί
και πίσω σου κι' ἐμπρός σου.

Πετσόκομμα μοναδικὸ
κι' ἀλήθεια Χριστιανικὸ,
που κάνει τὸν σταυρὸ σου.

Ὅλα σκουπίδια, ράκη,
και γίνεται κοράκι
και τὸ γλυκὸ τὰ γρόνι.

Κι' ἀκούς ἀλλοιώτικαῖς λαλιαῖς
πῶς κι' ἡ δικαίς μας ἡ δουλειαῖς
πηγαίνουνε κορδόνι.

Ἐνῷ σφυρίζουν βόλια
κάτω στὰ περιβόλια
βαροῦνε τὰ βιολιά.

Τρέχει νερὸ στ' αὐλάκι,
χορεύει τὸ Παλλάκι
μ' ὁλόχρυσά μαλλιά.

Μὰ μὲς στὴν εὐθυμία
κινττάζει τὰ Ταμεία,
και τὸ παραζαλίζει πολὺς συλλογισμὸς
κι' ἐκεῖνος ὁ καινούριος Προῦπολογισμὸς.

Τὸν βλέπει και στενάζει,
κι' ἐμπρός ἐμπρός φωνάζει
καράβια νὰ ναυλώσωμε.

Κι' ἂν ἔλθουν, πατριῶται,
γεμάτα λίραις, τότε
παπούτσι νὰ μπαλώσωμε.

και βεβαίωσε τρανὰ
μὲ τρομπέταις, μὲ κουδούνια,
πῶς τὰ πέντε μιλιοῦνια
τὰ δώσεσ ἀληθινὰ.

Ἔλα κήρυξε μὲ τόνον,
Προεδρεῖα σεβαστή,
πῶς δὲν εἶναι θρύλος μόνον,
ἀλλὰ δωρεὰ σωστή.

Ξέρομε κι' ἐμεῖς οἱ δύο, ξέρει κι' ἄλλος μάγκας
πῶς μ' ἔχουν νὰ δώσης πέντε γιὰ τοῦ κράτους τὰς ἀνάγκας,
και παράξενο δὲν εἶναι νὰ τὰ χάρισες αὐτὰ [κας,
τώρα, που κανεῖς στὸ κράτος δὲν δανείζει δὲν λεφτά.

Σὺ, που Προέδρων Πρόεδρος β' γ' κ' στὰ τριφερίτσια,
κι' ὅλ' οἱ Μινίστροι σήμερα σὲ βλέπουν κεχηγνότες,
ἐσύ, που νέος ἔκανες μαζούρκαις γιὰ κορίτσια,
και τὴν ἀκόμη, Στέφανε, δὲν παύεις γράφων νότες.

Ἐδῶ στὸ παραθύρι,
τρανὲ καραβούρη,
που γέρος στέκεσαι γερὸς
στὰ τόσα ξαφνικά μας,
κι' ὑπερασπίζεις σθεναρῶς
τὰ κυριαρχικά μας.

Και πές, Σκουλούδη, και σ' ἐμᾶς
ἀντὰ δώσεσ ἀλήθεια,
κὼν εἶναι μόνον Χαλιμᾶς
ὠραία παραμύθια.

Ἀπὸ πολλὴν συγκίνησιν καθέννας μας ἐρρίγησε,
ὅταν ἐφώνησε φωνὴ
γιὰ τὸν τρανὸ τὸν Στεφανῆ
πῶς πέντ' ἑκατομύρια στὸ κράτος ἐχορήγησε.

Τὰ δώσεσ ἢ δὲν τὰ δώσεσ;... εἰπέ μας τὴν ἀλήθεια,
νὰ λείψουνε τὰ σκώμματα,
νὰ φιμωθοῦν τὰ στόματα,
που λένε τέτοιαις δωρεαῖς πῶς εἶναι κολοκύθια.

Πλὴν μ' ὅσ' ἂν τσαμπουνᾷ γιὰ σὲ
καθέννας σκώπτῃς μῶμος,
ἐμεῖς τὰ κοῦμε βερεσέ...
ξέρομε, γέρο κολοσσέ,
πῶς εἶσαι γαλαντόμος.

Μέσα στὰ λόγια τὰ πολλὰ
γνωρίζομε πολὺ καλὰ
κι' ἐμεῖς τὰ δὲν κωθώνια.

Πῶς και βελάδες γιὰ χοροὺς
ἐδάνειζες κατὰ καιροὺς
σὲ περασμένα χρόνια.

Κανεῖς ἄς μὴ χαζεύῃ,
ἐμπρός και μουφλουζεύει,
παιδιά, τὸ μαγαζί.

Φυτρώνουνε σπαρτά,
κι' ὁ Γούναρης σκιρτᾷ
μὲ Μπέηδες μαζί.

Πάρτε τρανὰ πεσκέσια
κι' ἄς πέφτουνε τὰ φέσια
ἔμπροστά μου σωρηδόν.

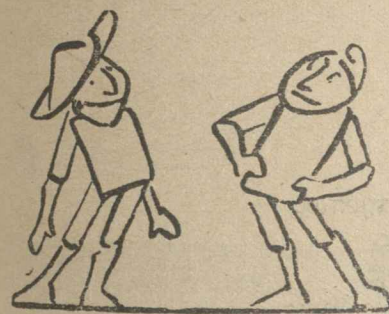
Τέτοια λαλεῖ και πάλι,
ἀλλ' ὅμως και τὸν Ράλλη
τὸν βλέπει ταυρηδόν.

Σεῖς, ἀοιδὸι στωμύλοι,
ὕμνεῖτ' ἐν μύρτου κιάδοις
δὲν πρῶτας αὐθεντίας.

Δὲν ἦσαν τέτοιοι φίλοι
Ὁρέστης και Πυλάδης,
Δάμων τε και Φιντίας.

Γεροντικά Κουδέρνα
μᾶς γαργαλοῦν τὴν φτέρνα,
και τὸ γαργαλισμά των
σὲ τούτους τοὺς καιροὺς
μᾶς κάνει ζωηροὺς
μὲ σθένος φρονημάτων.

Τονίζει μία νέα κι' ὁ Στεφανῆς μαζούρκα
καθὼς ἐκείνην, ποῦχε στὰ νειάτα τοῦ συνθέσει,
κι' ἐγὼ μὲ τὴν Βουλγάρα χορεύω και τὴν Τοῦρκα,
και στέλλω τοὺς ἐχθροὺς μας στὸ διάβολο πεσκέσι.

Τῶν ξυλένων τὸ ζευγάρι
στὸν Πρωθυπουργὸ τὸν Ἀρη.

(Μὲ πασχάλινὸ λουλουδι
και γεμάτοι πρασινάδα
πᾶν κι' οἱ δύο τοῦ Σκουλούδη,
και τοῦ κάνουν πατινάδα.)

Στέφανε καραβούρη,
πρόβαλε στὸ πικραθύρι,

Μυστηριώδης δωρεά μέσα σὲ τόσαις ἄλλαις,
ποῦ καὶ μεγάλων καὶ μικρῶν γανόνει τῆς καυκάλαις.
Μυστηριώδης δωρεά καὶ τῆς ἡμέρας θέμα,
κι' ἄλλοι τὴν λὲν ἀληθινή, κι' ἄλλοι τὴν λένε φέμμα.

Τᾶδωσες ἢ δὲν τᾶδωσες; εἰπέ μας, ἀσπρογένει,
τί διάβολο συμβαίνει.

Κι' ἂν τᾶδωσες παράξενο σ' ἐμᾶς δὲν θὰ φανῇ,

ξέρομε γενναιόδωρος πῶς εἶσαι, Στεφανῇ,
ἀλλὰ δὲν θέλεις θόρυβον, δὲν θέλεις ἐπιδείξεις,
καὶ θαυμασμοὺς κι' ἐκπλήξεις.

Ἐνας κι' ἄλλος ἐλεήμων ἀθорύδως ἄς χαρίζῃ
πάντοτ' ἐν παντὶ καιρῷ,
καὶ τὸ χέρι τὸ δεξιὸν του παντελῶς νὰ μὴ γνωρίζῃ
τί ποιεῖ τᾶριστερό.

Σταματοῦν γὰρ λίγο μόνο κι' ἄρχινουν μὲ νέο τόνο.

Ὁ καθένας συγκινεῖται
μὲ τὴν δωρεὰν αὐτὴν,
ποῦ μὲ γλῶσσαν τορνευτὴν
παρὰ πάντων ἐξυμνεῖται,
πλὴν ὁ Ράλλης τὴν ἀρνεῖται.

Καὶ στοὺς χρόνους τῆς ὀδύνης,
Στέφανέ μας τσελεπῇ,
δὲν σ' ἐγκαταλείπ' ἢ γινώσῃς.

Κι' ἂν τὰ πέντε δὲν τὰ δίνῃς,
τοῦτο βέβαια θὰ πῇ
πῶς δὲν πρέπει νὰ τὰ δώσῃς.

Κι' ἐκεῖνος ποῦχει μαρτυρεῖ,
μὰ τί κακὸ καὶ τοῦτο,
μὲς στοὺς Ρωμηοὺς νὰ μὴ μπορῇ
νᾶχῃ κανένας πλοῦτο.

Καὶ σήμερα, ποῦ γιὰ ψιλὰ
κοντεύουν νὰ κρεπάρουν,
ζητοῦνε σώνει καὶ καλά
παράδες νὰ σοῦ πάρουν.

Καὶ προσπαθοῦν μὲ πονηριαῖς καὶ διαφοροτρόπως
πῶς νὰ σὲ καταφέρουν νὰ δώσῃς ὅπως ὅπως.
Περίεργος ἀπαίτησις αὐτῆς τῆς Ρωμηοσύνης,
δὲν φθάνει ποῦ τὴν κυβερνᾷς, θέλει καὶ νὰ τῆς δίνῃς.

Ὅμως μ' ἐμπνευσε τρᾶνῃ
παῖξε μουσικῆς κομμάτια
'στ' ἀναρίθμητα κακά μας.

Κι' ἔλα δῶσε, Στεφανῇ,
πέντε 'στῶν ἐχθρῶν τὰ μάτια
κι' ἄλλα πέντε στὰ δικά μας.